

[Kurt Hansen.]

hvor en socialrådgiver kommer en gang imellem, hvis nogle af de åndssvage eller handicappede har svært ved at få dagligdagen til at køre.

Disse beskyttede boligformer udmærker sig ved at være billigere end institutionerne. De kan medvirke til at frigøre den åndssvage fra forsorgen og integrere ham eller hende i det almindelige samfund. De kræver desuden ikke en årelang planlægning og projektering: forsorgen kan købe et hus eller leje sig ind i et socialt boligbyggeri, socialrådgivere har man jo i bunkevis af, med den kæmpemæssige arbejdsløshed der også er inden for det område. At de store institutioner generelt er uhensigtsmæssige og ofte direkte umenneskelige, er der efter VS' opfattelse ikke megen tvivl om.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Poul Dam*) (SF):

Det fremgår af bemærkningerne til det forslag, vi har fremsat, at begrundelsen er den, at den debat, der har været, siden aktstykket blev forelagt, har vist, at der i vide kredse er tvivl om det rigtige i det pågældende aktstykke, og at vi derfor ikke har anset det for rigtigt, at sagen blev færdigbehandlet bag de som hovedregel lukkede døre i finansudvalget, men at sagen kunne diskuteres her i folketinget. Jeg synes, at debatten her har vist, at adskillige af ordførerne har bekymringer, betænkeligheder, spørgsmål at stille, som må afklares, inden vi træffer den endelige beslutning.

Det er helt klart for enhver, der ikke ønsker at mistænkeliggøre et modstanderparti, at der heri ikke er noget ønske om at forsinke noget, ej heller noget ønske om at spare på dette område. Jeg ved godt, at hvis man f. eks. er socialrådgiver, tror man, at alle, der ikke er socialrådgivere, er usagkyndige. Jeg er ikke socialrådgiver og har ikke haft min gang på Ebberødgård som sådan, jeg har derimod været nærmeste nabo til Ebberødgård i 23 år, og jeg ved temmelig meget om Ebberødgård, ved også, at der ikke er nogen som helst grund til ikke at gøre en meget voldsom indsats for at forbedre forholdene dér, en indsats, der, som fru Hanne Reintoft så korrekt og rigtigt sagde, burde have været gjort mange gange siden 1959.

Der skal gøres noget på dette område, og det, man ville gøre nu, og som kaldes for en hastig løsning, er at bygge en institution, som skal være klar til indflytning i løbet af 1979-80, altså om 4 år. Det hævdes fra mange sider, at hvis man går i gang med at lave småinstitutioner, så kan nogle af disse være færdige til indflytning i løbet af 1½-2 år, man kan altså begynde en udflytning betydelig hurtigere og forhåbentlig også få den gennemført. Men det forslag, vi her har fremsat, går jo også ud på en opfordring til ministeren om at fremsætte forslag om en anderledes planlægning.

Jeg må måske sige til hr. Erhard Jakobsen — hvis der er nogle, der vil fortælle ham det ved lejlighed, når han kommer forbi — at ordet kolonihaver ikke står i forslaget, ikke står i bemærkningerne og ikke står i fremsættelsestalen. Jeg har fremsat et selvstændigt forslag om kolonihaver, det kommer en anden dag, hvor hr. Erhard Jakobsen er velkommen til at kigge indenfor.

Jeg er ikke interesseret i en anden ordning af åndssvageforsorgen for at redde en haveforening, der ganske vist står mit hjerte nær. Hvis dette forslag var fornuftigt og alle, der er beskæftiget med åndssvageforsorgen, mente, det var fornuftigt, så måtte haveforeningen ofres. Den har, som det også er sagt, vidst i mange år, at den lå på lejet jord, og at denne jord var overgået til åndssvageforsogens ejendom.

Det, der er sagen, er jo, at siden man i 1968 vedtog at oprette en sådan institution, har der udviklet sig en debat inden for åndssvageforsorgens personalegrupper om, hvilken slags institutioner man skulle lave, om man skulle lægge vægt på et forøget personaleforbrug, en forøget personlig indsats over for de åndssvage, og jeg er helt enig med fru Hanne Reintoft i, at der er meget romantik om dette her. Bare det, at der er mange mennesker, er ikke nok; hvis de ikke gør det godt, er det ikke nogen særlig god løsning. Men der er nogle muligheder i de mindre institutioner, der ikke er i de store.

Der har altså været en debat inden for store grupper af åndssvageforsorgens personale om, hvorledes udviklingen skulle være. Der er virkelig sket en hel del i disse 8 år. Vi kan ikke lade, som om der ikke er sket noget, vi har ikke lov til at planlægge bare for styrelsens skyld, bare for arkitektens